

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117257323
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117257323.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Ivica Hanuskovej, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava 3, proti žalovanému FLOREN, a.s., so sídlom J. Horvátha 910/50, 967 01 Kremnica, IČO: 36 042 587, právne zastúpenému PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 780,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Ca/18/2017-180 z 13. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v prvom a treťom výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 780,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 15. 12. 2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok). Zároveň zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (druhý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške (tretí výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 780,- Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie autorských diel v období od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2 a § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“, resp. „AZ“) a podľa § 451, § 458a a § 442a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) konštatujúc, že aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu mal preukázanú oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016 ako aj predchádzajúcim oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010, v zmysle ktorých žalobca mal a aj má postavenie organizácie kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. K námietke žalovaného týkajúcej sa nepreukázania, ktorých nositeľov práv žalobca zastupuje, k akým predmetom ochrany vykonáva správu a či tieto boli žalovaným použité okresný

súd uviedol, že pri hromadnom používaní predmetov ochrany je nemožné alebo obtiažne zisťovať a kontrolovať ich používanie a z tohto dôvodu je preto založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, čím štát zabezpečil realizáciu verejného záujmu a ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv. Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal preukázané, že žalobca podľa § 79 ods. 1 a 5 AZ uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe, ako aj tých, ktorí nie sú ním zastupovaní s poukazom na § 19 a § 58 ods. 1 AZ. Žalobca predložil prehľad druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v zmysle oprávnenia a ktoré boli v žalovanom období použité aspoň v základných slovenských televíznych staniciach. Ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a ak bolo udelené oprávnenie, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamu všetkých autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom a na predloženie zoznamu predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte úpravy uvedenej v AZ. Autorské právo je absolútnym právom zameraným na ochranu tvorivej duševnej činnosti každého autora a vzniká okamihom, kedy je možné ho vnímať zmyslami, pričom ku každému dielu sa viažu práva autora a to výhradne osobnostné alebo majetkové, ktoré v sebe subsumuje právo autora na použitie ním vytvoreného diela alebo právo udeľovať súhlas na jeho použitie. Okresný súd nesúhlasil s názorom žalovaného, že autor nedisponuje majetkovými právami k ním vytvorenému dielu a že by nimi disponovala tretia osoba ako napr. vysielateľ alebo producent. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní preukázal, že je aktívne vecne legitimovaný. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil štatistiku vysielania základných slovenských staníc s uvedením zoznamov vysielaných diel na CD nosiči, pričom súčasťou každého audiovizuálneho diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu žalobca vykonáva.

4. Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaný neuzatvoril hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, ktorou by získal oprávnenie na verejný prenos vykonávaný v roku 2016 vo svojom ubytovacom zariadení. Žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel Golfer, v ktorom mal v roku 2016 v izbách umiestnených 30 zvukovoobrazových zariadení, pričom verejne deklaruje na internetových stránkach, že všetky izby sú vybavené satelitnou TV. Verejné deklarovanie sa obvykle vykladá tak, že zariadenia, ktoré sú tam umiestnené sú vybavené signálom, aby ich hostia mohli používať na určený účel. Žalovaný nepreukázal, že by TV neboli vybavené signálom, ktorý by hostia mohli využívať. Zároveň by nepravdivosť uvedeného vyhlásenia znamenala porušenie § 6 vyhlášky MH SR č. 277/2008 Z. z., § 8 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. a § 45 Obchodného zákonníka. Okresný súd poukázal aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 vo veci C-306/2005, zo dňa 12. 03. 2012 vo veci C-162/2010 a C-136/2009, podľa ktorých prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej webovej stránke oznámil uzatvorenie kolektívnych licenčných zmlúv so spoločnosťami SOZA a Slovgram a tým potvrdil, že vykonáva verejný prenos realizovaný v ubytovacích zariadeniach, nezávisle od súhlasu autorov a iných nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Je technicky nemožné, aby pri televíznom vysielaní žalovaný používal iba diela autorov hudobných diel a výkonných umelcov zastrešovaných spoločnosťami, s ktorými žalovaný uzavrel zmluvy a zároveň nepoužíval diela nositeľov práv zastúpených žalobcom. Zákon nevyklučuje, aby niekoľko organizácií kolektívnej správy spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. Za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu, čím porušoval výhradné autorské práva tým, že bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a preto vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca si uplatnil za ubytovacie zariadenie žalovaného za počet 30 zvukovoobrazových zariadení sumu 780,- Eur. Súd prvej inštancie uvedené bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške žalobcovi priznal, pričom vychádzal z pojmu zvyčajnej odmeny podľa § 442a ods. 2 OZ a § 458a OZ. Zároveň poukázal aj na dohody o urovnaní v počte 187 v roku 2016 uzatvorené žalobcom s neoprávnenými užívateľmi vo výške licenčnej odmeny podľa jeho sadzobníka, pričom žalobca si uplatnil nárok iba vo výške zvyčajnej odmeny a vychádzal z počtu technických zariadení podľa údajov uvedených samotným žalovaným na jeho webovej stránke a zo sadzobníka. Aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 101/2011 považoval uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmietol z dôvodu akceptovania odmeny inými používateľmi za primeranú. Okresný súd poukázal

na to, že predmetom konania nemohlo byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatnil podľa Sadzobníka, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie nemá len uhradzovaciu funkciu, ale aj represívny sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti. Zákonodarca mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností autora a používateľa, ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do týchto práv. Žalobca si uplatnil bezdôvodné obohatenie iba vo výške zvyčajnej odmeny, t. j. v minimálnej výške. Napokon žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ odo dňa 15. 12. 2017 do zaplatenia vzhľadom na výzvy zo strany žalobcu.

5. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to do vydania rozhodnutia Protimonopolného úradu SR v konaní vedenom pod č. 6296/OZDPAVD/2016. Konštatoval, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie toho, že dané konanie týkajúce sa zneužívania dominantného postavenia žalobcu prebieha.

6. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a vychádzajúc z plneného úspechu žalobcu v spore mu priznal náhradu trov konania v plnej výške.

7. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Napadol správnosť prvého výroku a tiež závislého výroku o náhrade trov konania (tretí výrok) poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Zároveň zvýraznil, že žiada aj prieskum druhého výroku, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania. Navrhol zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. V odvolaní žalovaný namietal, že nebolo riadne preukázané, že v žalovanom období skutočne vykonával „verejný prenos“ a ani to, v akom rozsahu ho vykonával. Tvrdil, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia, čo do dôvodu a výšky. Namietal, že nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie preukázaná aktívna vecná legitímácia tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis s poukazom na § 164 ods. 2 AZ v spojení s § 451 a nasl. OZ. Rovnako podľa názoru žalovaného nebolo preukázané, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien je potom bez pochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 OZ a preto nesmie požívať právnu ochranu. Zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd prvej inštancie obvyklú licenčnú odmenu sú v dôsledku zneužívania dominantného postavenia žalobcu na trhu podľa názoru žalovaného absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 OZ a to minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej zneužitie a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške obvyklej licenčnej odmeny pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd sa v odôvodnení rozsudku v dostatočnom rozsahu resp. vôbec nevyšporiadal s jeho argumentáciou.

9. Podľa žalovaného sa žalobcovi nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel formou verejného prenosu, keďže žalobca netvrdil a nepreukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ako ich vymedzil ESD a ktoré musia byť splnené kumulatívne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok vo veci C-306/05, v ktorom je okrem iného uvedené, že samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle smernice. Na základe uvedených záverov ESD možno konštatovať, že nevyhnutnými a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD je:

- umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia,
- napojenie TV prijímača na televízny signál a
- existencia novej verejnosti t. j. ubytovaní hostia na izbe.

Žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa a to, čo i len na jednu noc. Žalobca teda opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o neoprávnenom použití diel v zmysle § 58 ods. <aspi://module='ASPI'&link='185/2015 Z.z.%252358'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 1 AZ. Zvýraznil, že

bezdôvodné obohatenie spočívajúce v neoprávnenom zásahu do autorských práv nevzniká momentom neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ale až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu. Od počiatku sporu popieral existenciu verejného prenosu a upozorňoval súd, že žalobca tento nevyhnutný prvok, preukázanie existencie ktorého je kľúčové pre prijatie záveru o existencii bezdôvodného obohatenia nijakým relevantným spôsobom nepreukázal. Žalobca v konaní nežiadal/nežaloval zaplatenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny len odvíja. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia na jednotlivých izbách v žalovanom období a to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žiadne dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu v sume 780,- Eur s príslušenstvom.

10. Ohľadne nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovaný namietal, že predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany a to ešte v čase pred skutočným (neoprávneným) použitím diela. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. V konaní mal žalobca preukázať, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré on (žalovaný) v žalovanom období aj naozaj neoprávnenne použil. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany. Uvedené je preto podľa názoru žalovaného potrebné považovať za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ, z dôvodu ich neurčitosti. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nepovažoval za dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne dohodou s nositeľmi práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejma konkrétna predmety ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnenne použité. Žalovaný má za to, že žalobca v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejme, že súd nerozlišuje medzi licenčným vzťahom a vzťahom bezdôvodného obohatenia. V ďalšom obsahu odvolania namietal neprimeranosť licenčných odmien, ktoré žalobca prezentuje ako obvyklé s poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ.

11. Záverom odvolania žalovaný uviedol, že ak súd nemienil žalobu žalobcu zamietnuť ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácie, mal zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu na prerušenie konania. V opačnom prípade je rozsudok súdu prvej inštancie predčasný a z toho dôvodu nezákonný a teda aj vecne nesprávny. V tejto súvislosti poukázal na konanie na Protimonopolnom úrade SR, pričom rozhodnutie Protimonopolného úradu SR nie je ničím iným než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. Ak by protimonopolný úrad v budúcnosti na základe oznámenia združenia, ktorého členom je aj žalovaný rozhodol, že činnosť žalobcu bola zneužitím dominantného postavenia, súd by bol takýmto rozhodnutím v zmysle §193 CSP viazaný. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523162'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, keď sa súčasne úplne opomenul vysporiadať s právnou argumentáciou i eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 OZ, čím opäť zaťažil konanie ako aj odvolaním napadnuté rozhodnutie takou vadou, ktorá predstavuje zásah do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a zakladá odvolací dôvod.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení označil odvolanie žalovaného za nedôvodné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

13. Zotrval na tom, že v konaní riadne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Okresný súd v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanie existencie jeho vecnej aktívnej legitímácie. Chápanie preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalovaným je v rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Žalobca opätovne uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v konaní domáhal je podľa § 56 ods.

1 písm. g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. Rovnako v tomto smere opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 zo dňa 27. 01. 2017. Konštatoval, že pokiaľ sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, takýto nárok riadne podľa AZ preukázal čo do dôvodu aj výšky. Uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácie kolektívnej správy preukážu aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupujú a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k reprodukcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu a v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny. V závere poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach. Osobitne poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22Cb/17/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, kde súd rozhodol v skutkovo a právne obdobnej veci medzi tými istými stranami sporu, v ktorom konaní si žalobca uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2015. Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom.

14. Žalovaný následne v podaní zo dňa 12. 08. 2020 oznámil, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal voči žalobcovi dňa 23. 07. 2020 správne konanie, ktoré je vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020. Uviedol, že súd prvej inštancie porušil ustanovenie § 162 ods. 2 CSP, čím zaťažil výrok vo veci samej nezákonnosťou, v dôsledku čoho podal odvolanie proti výroku vo veci samej v zmysle § 365 ods. 2 CSP. Konštatoval, že v každom konaní je povinnosťou súdu skúmať vecnú legitimitáciu, a to aj bez návrhu. Poukázal na § 175 ods. 1 AZ, podľa ktorého zákonodarca uložil organizáciám kolektívnej správy (na území SR ich pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) povinnosť v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu vykonávať kolektívnu správu práv k takýmto predmetom ochrany spoločne. Podľa názoru žalovaného, ak predmetom súdneho konania sú práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Ak sú predmetom súdneho konania také práva, ktoré zakladajú na strane nerozlučné spoločenstvo (§ 77 ods. 1 CSP) a navyše zo zákona nútené spoločenstvo (§ 78 CSP), musia byť na strane žalobcu všetci nositelia práva. Z tohto dôvodu súd musí pre nedostatok vecnej legitimitácie na strane žalobcu zamietnuť žalobu vždy, ak na strane žalobcu nie sú všetci účastníci nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva (§ 78 ods. 2 CSP). Keďže žalobu podal v predmetnej veci len jeden z piatich nerozlučných spoločníkov, na strane žalobcu ide o prvoradý a samostatný dôvod na zamietnutie žaloby.

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade

s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

19. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 780,- Eur s príslušenstvom podľa AZ s poukazom najmä na § 19, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79, § 164 AZ a tiež § 458a a § 442a ods. 2 OZ, ku ktorému malo dôjsť tým, že žalovaný v roku 2016 používal predmety ochrany formou verejného prenosu bez súhlasu žalobcu, čím porušoval výhradné autorské práva.

20. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

21. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. i) sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

22. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

23. Podľa § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

24. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nie len s poukazom na skutkové zistenia, ale aj na prijaté právne závery. V tomto smere odvolací súd uvádza, že ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 209/04 zo dňa z 23. 06. 2004 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

25. Okresný súd svoje prijaté a správne právne závery primerane vysvetlil, pričom dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu nestotožňuje ešte neznamená, že ním prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, tak ako to v odvolaní namieta žalovaný. Na jednej strane z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd je toho názoru, že okresný súd žiadnym spôsobom nezasiahol do práv strán sporu na spravodlivý súdny proces, z ktorého pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej

republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd SR napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Rozhodnutie prvoinštančné nie je možné považovať za „neočakávané“, keďže toto nebolo založené na dôvodoch, ktoré by nebolo možné predpokladať. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a jeho rozhodnutie považuje za správne.

26. Odvolací súd uvádza, že rozsudok prvoinštančného súd je riadne a dostatočne odôvodnený, nie je arbitrárny a nie je prejavom svojvoľe súdu prvej inštancie.

27. Kľúčovými okolnosťami vo veci bolo zistenie skutočností, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a napokon či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene.

28. Pod pojmom vecná legitimácie je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je strana sporu subjektom práva, o ktoré v súdnom konaní ide. Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, alebo o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (hmotno-právnej povinnosti), o ktoré v konaní ide, pričom súd ex offio skúma vecnú legitimáciu strán sporu.

29. Odvolací súd po preskúmaní tejto námietky žalovaného zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že okresný súd sa s otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zaoberal dostatočne a svoj správny právny záver odôvodnil v ods. 47. až 49. odôvodnenia svojho rozsudku. Správne v tejto čiastkovej otázke vychádzal z § 79 ods. 1 a 2 AZ, z ktorého vyplýva, že organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území SR a je takto uvedená v evidencii organizácii kolektívnej správy môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b), ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. Z odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia pritom vyplýva, že nositeľ práv [podľa ods. 1 písm. b)] je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie. Z uvedeného tak vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv nositeľov práv, ktorých zastupuje jednak na zmluvnom základe (§ 164 AZ) v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, pričom nositeľ práv je oprávnený vylúčiť takúto kolektívnu správu majetkových práv k všetkým alebo len k niektorým predmetom ochrany. Pokiaľ tak však neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Táto je v rámci výkonu kolektívnej správy oprávnená pri zistenom porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Totožný režim ochrany práv sa vzťahuje na nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencie rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

30. V prejednávanej veci žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimáciu Oprávnením Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy zo dňa 11. 05. 2010 a zo dňa 18. 08. 2016. Žalobca na základe uvedeného vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia.

31. Na CD nosiči, ktoré žalobca pripojil k svojmu návrhu a ktorý je obsahom spisového materiálu, sa nachádzajú Zmluvy o zastupovaní autorských práv s rôznymi autormi, v ktorých je v každej osobitne uvedené (označené), na diela akého charakteru sa daná zmluva o zastupovaní autorských práv vzťahuje a teda pri ktorom ďalšom použití určitého diela vzniká žalobcovi právo na zastupovanie autora pri výkone jeho majetkových autorských práv k dielam a ich rozmnoženinám. Na uvedenom nosiči sa nachádza i recipročná zmluva so zahraničným partnerom a uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy o použití diel ich verejným prenosom, teda i diel audiovizuálnych v období roka 2016.

32. Keďže žalovaný nepreukázal, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a obrana žalovaného nespočívala ani v tom, že by uzatvoril licenčnú zmluvu s inými subjektmi správy autorských práv pre používanie audiovizuálnych diel verejným prenosom (za obdobie roka 2016), odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa tvrdého nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody vyhodnotil ako nedôvodnú. Rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného týkajúcu sa nerozlučného spoločenstva v zmysle § 77 CSP. Každá organizácia kolektívnej správy zastupuje rôznych autorov, ktorí majú autorské práva k rozdielnym dielam, ktoré sú výsledkom ich tvorivej duševnej činnosti. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkových práv nositeľov práv a to na základe uzatvorených dohôd s konkrétnymi autormi alebo priamo zo zákona. Z tohto dôvodu koná za autorov ktorých zastupuje, aby zabezpečila ochranu ich práv k dielam, ktoré sú výsledkom ich činnosti.

33. Žalovaný taktiež namietal, že v konaní nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska počtosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z verejnej dostupných údajov a tiež z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval, konkrétne o tom, že v ubytovacom zariadení žalovaného - Hotel Golfer v Kremnici, sa v rozhodnom období nachádzalo 30 kusov zvukovo-obrazových zariadení. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní argumentuje judikatúrou súdov európskeho spoločenstva, tak je potrebné poukázať i na skutočnosť, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Rovnako v rozsudku vo veci C-306/2005 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol, že: „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto Smernice“.

34. Z tohto dôvodu je možné dospieť k záveru, že samotné umiestnenie zvukovo - obrazových zariadení t. j. televíznych prijímačov v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22. 05. 2011.

35. Nakoľko mal žalovaný v hotelovom zariadení preukázateľne umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovo- obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenie so signálom považované za ďalší verejný prenos. Keďže žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia.

36. Autorský zákon na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 610/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom - Autorský zákon účinného do 31. 12. 2015) výšku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia resp. spôsob jej určenia, nerieši, neupravuje, pričom len

odkazuje na OZ. V danom prípade neoprávneným zásahom do autorského práva vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného tým, že uskutočňoval prenos audiovizuálnych diel bez splnenia povinnosti uhradiť za takéto šírenie diel odmenu vo forme odmeny za získanie licencie na ďalšie používanie diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu. Výška primeranej odmeny v súdnej veci sa odvíjala od Sadzobníka odmien žalobcu, ktorá bola žalovaným označená za zneužívanie monopolného postavenia žalobcom. Toto svoje tvrdenie však žalovaný nepreukázal a na tom nič nemení ani následne v odvolacom konaní predložený dôkaz o začatí správneho konania voči žalobcovi. Odvolací súd dopĺňa, že aj podľa judikatúry NS ČR aplikovateľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (viď. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo 2715/2015 zo dňa 27. 01. 2016). Rovnako z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Pokiaľ žalovaný by nesúhlasil s výškou odmeny, mal možnosť v súlade s § 165 ods. 8 AZ obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy, čo však žalovaný neurobil a sám sa tým zbavil možnosti obhajovať výšku primeranej odmeny v súlade s jeho argumentáciou.

37. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP odvolací súd dospel k tomu názoru, že ani tento odvolací dôvod nebol daný. V zmysle § 215 ods. 1 CSP súd vo veci rozhodne na základe zisteného skutkového stavu, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 prvá veta CSP). Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal okolnosť vedenia konkrétneho konania na Protimonopolnom úrade SR. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, nakoľko žalovaný nepredložil na preukázanie tohto svojho skutkového tvrdenia žiaden relevantný dôkaz. Odvolací súd dopĺňa, že na uvedenom správnom závere súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, by nič nemenilo ani to, že v rámci odvolacieho konania žalovaný ako novotu predložil dôkaz o tom, že na Protimonopolnom úrade SR je vedené správne konanie pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci zneužívania dominantného postavenia žalobcom. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému rovnako ako aj o jeho výške nie je závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.

38. S ohľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k správnej závere, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na to, že v obdobných veciach už boli riešené spory, v ktorých súdy dospeli k oprávnenosti nároku žalobcu, ide napr. o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 15Co/13/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, sp. zn. 17Co/147/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 4Cob/231/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017 sp. zn. 25Co/80/2017, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/217/2019, sp. zn. 2Co/101/2019.

39. Odvolací súd zároveň preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o trovách konania ako závislý výrok a dospel k závere, že ani v tomto smere odvolanie žalovaného nie je dôvodné, nakoľko rozhodnutie v merite veci bolo správne a žalobcovi ako plne úspešnej strane potom prináleží nárok na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

40. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).